

Juryrapport J.C. Bloem-poëzieprijs 2011

De J.C. Bloem-poëzieprijs wil die bundel bekronen die bewezen heeft dat de dichter in kwestie meer in zijn of haar mars heeft dan beginnersgeluk. Die meer te melden heeft dan er in één bundel past. Die groeit, die risico's durft te nemen en verder springt, van de tweede bundel een oeuvre in. Uit de 14 bundels die de afgelopen twee jaar verschenen koos de jury, die bestond uit eerdere winnaars Maria Barnas en Hanz Mirck en voorzitter Gerdi Verbeet, vijf genomineerden: Arnoud van Adrichem met *Een veelvoud ervan*, Eva Cox met *Een twee drie ten dans*, Marije Langelaar met *De schuur in*, Ester Naomi Perquin met *Namens de ander* en Peter Swanborn met *Tot ook ik verwaai*.

Arnoud van Adrichem (Charlotte Köhler Stipendium, Hugues C. Pernathprijs, nominatie C. Buddingh'-prijs) schrijft eigenzinnige poëzie, waarin hij de stijl uit zijn debuut verder ontwikkelt. Een citaat: 'IJs eet het thuisfront. Soortgelijke hoorntjes treffen wij aan / op het hoofd van de ander aan de overkant. Demoniserend? / Dat woord hoort thuis in een hotelsuite.' Sterke associaties, veelbetekenend, grappig, zelfbewust. Maar vooral fris en origineel. Van Adrichem beheerst alle touwtjes als een volleerd marionettenspeler.

Eva Cox (genomineerd voor de C. Buddingh'-prijs) leverde een zeer diverse bundel af, opbouwend in lengte, flirtend met proza, met vertalingen en een duet voor één stem. De diversiteit die ze laat zien toont steeds een eigen stijl. Humor en ernst houden elkaar in balans, knipogen naar Gezelle en haar eigen Vlaams brengen ons naar vlijmscherpe zinnen als 'Men wil vandaag niet als een mes de dingen openkijken.'

Marije Langelaars debuut werd als een van de verrassingen van het jaar gezien. De beeldend kunstenaar maakt beeldende en surreële gedichten. Licht dromerig en speels, maar ook filosofisch onderzoekt ze het bestaan, soms door vanuit iets of iemand te schrijven. De dichteres schuwt – in alle subtiliteit – geen scherpe/harde taal; in een gedicht over brand besluit ze: 'Vluchten op het randje van een mes de schuur / in.'

Peter Swanborn schreef een prachtige elegie over de dementie van zijn moeder. Hij is daarin zeer nabij maar slaagt er niet in tot haar door te dringen, werkelijk te bevatten wat ze doormaakt. Dat bewust gekozen falen is zeer geslaagd. De dichter volgt haar tot de dood, brengt de lezers tot de dood, en hier overstijgt hij zichzelf en benoemt hij het universele van het sterven. Als het autobiografisch is, is de afstand zeer knap volgehouden, als het verzonnen is, is het zeer geloofwaardig. Swanborn maakt ons stil.

Ester Naomi Perquin is de dichter in deze opsomming die alle genoemde kwaliteiten van de genomineerden verenigt in één persoon. In het openingsgedicht van haar bundel toont ze ons een gewone slaapkamer, belooft ze ons een gewoon etentje, maar ze vervreemdt het tot iets onheilspellends, zoals de titel ('Risico's') al aangeeft. 'We wagen ons gewoontes in', zegt ze daarna. Filosofisch, grappig, onderzoekend. Perquin beziet zichzelf van afstand zoals Swanborn zijn moeder: 'Zoals je jezelf op een foto waarop je ruggelings staat afgebeeld / herkent maar omdat het onnatuurlijk blijft / liever niet meer bent', lezen we in 'Vreemden'. Haar gedichten zijn urgent, vermakelijk, diepzinnig, maar steeds messcherp. In het slotgedicht 'Hier tekenen alstublieft' lijkt alles te kloppen; iemand zet zijn handtekening maar de dichter heeft de anekdote weggesneden uit het gedicht – 'Wij weten niet wat er gebeurt', om met Hans Andreus, te spreken. Deze dichteres dreigt met een goocheltruc, begint en eindigt met een grap. Ze doet het

allemaal, deze dichteres heeft de meesterproef het meest overtuigend afgelegd en wint de J.C. Bloem-poëzieprijs 2011.

Maria Barnas, Hanz Mirck, Gerdi Verbeet (voorzitter)